

визначення часток подружжя, які знаходяться у спільній власності чоловіка та дружини), які підлягають нотаріальному посвідченню. Майно, отримане однією людиною від іншої за договором дарування, стає його особистою власністю.

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.

2. Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 р. № 2947-III // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 21-22. – Ст. 135 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>.

3. Закон України «Про нотаріат» від 02.09.1993 р. № 3425-XII URL: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3425-12&new=1>.

4. Про затвердження Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України: Наказ Міністерства юстиції України від 22.02.2012 р. № 296/5 URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0282-12>.

Курченко А.Р., курсантка
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Резворович К.Р., к.ю.н.,
завідувачка кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ СПАДКУВАННЯ ЗА ЗАПОВІТОМ ЗА ЧИННИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Спадкування за умовами заповіту являється одним із різновидів спадкування, котре знаходиться на першорядному місці, адже саме заповіт у найбільшому обсязі відображує волевиявлення особи-спадкодавця.

Заповіт являється індивідуальним розпорядженням особи (фізичної) у випадку власної смерті. Існує принцип свободи заповіту, тобто заповідач може заповідати приналежне майно будь-котрій особі [3]. Форма укладання заповіту письмова, обов'язково повинні зазначатись час та місце укладання такого документу, текст заповіту повинен підписати заповідач особисто.

Право на укладання заповіту за вітчизняним законодавством має фізична особа із повною цивільною дієздатністю, дане право вона реалізує особисто. Учинення заповіту з допомогою представника є неможливим (стаття 1234 Цивільного Кодексу) [2]. Заповіт являється односторонньою угодою, а її правові наслідки настають лише після моменту смерті заповідача. Через це, при

житті спадкодавця його укладений заповіт не змушує його до жодних правових обов'язків стосовно вказаних у заповіті спадкоємців і не формує жодних прав для спадкоємців, заповідач є вправі у будь-котрий час змінити або ж скасувати укладений ним заповіт.

Заповідач є вправі у будь-котрий час укласти нову угоду. Той заповіт, котрий складено у більш пізній час, відміняє попередню угоду чи у тій частині, у котрій вона суперечить новій [4]. Кожний новий укладений заповіт анулює попередній та не повертає заповіт, котрий заповідач уклав перед цим. У разі, якщо новий заповіт, укладений заповідачем, визнаний недійсним, чинність минулого заповіту не оновлюється, окрім випадків, що установлені статтями 225 і 231 ЦК [5]. Особливість заповіту полягає у тому, що даний правочин настільки міцно пов'язаний із особистістю заповідача, що уключає його складання за допомогою довірителя чи представника. Заповідач має право охопити заповітом права і обов'язки, котрі йому належать на момент укладення заповіту, і також ті права й обов'язки, котрі можуть йому належати в майбутньому [5]. Заповідач може зобов'язати спадкоємця до учинення певних дій немайнового характеру, передусім стосовно розпорядження особистими паперами, визначення форми та місця здійснення ритуалу поховання, а також до учинення певних дій, які спрямовані на досягнення суспільно корисної цілі. Певною особливістю спадкування за заповітом являється положення стосовно того, що заповідач особисто визначає власних правонаступників та майбутні їх права стосовно розпорядження визначеною часткою спадщини. Саме через це такому волевиявленню необхідно надавати певні переваги. Тут необхідно мати на увазі, що заповідач потенційно може помилитись у особі спадкоємця, однак це буде лише його особистою помилкою, а не законодавчою [3]. Тож, на зміст заповіту здійснюють вплив не лише довготривалі стосунки із майбутніми спадкоємцями, а і раптові сварки, неувага чи навіть залишення заповідача без матеріальної допомоги зі сторони родичів і близьких осіб. За позовом зацікавленої особи суд здатен визнати заповіт таким, що недійсний, у разі, якщо буде встановлено, що волевиявлення заповідача не було повністю вільним та не відповідало його абсолютній волі (частина 2 статті 1257 ЦКУ) [2]. Інакше кажучи, у разі, якщо суд переконається, що документ був укладений людиною, яка не є здатною усвідомлювати значення власних дій чи керувати ними чи заповідач перебував під певним тиском, погрози насильства, впливом обману, якщо його оформлення вимушеним, написаним у разі небезпечної хвороби для життя або ж унаслідок важких обставин, у такому разі даний заповіт буде визнаний недійсним. У разі недійсності такого заповіту спадкоємець, котрий за даним заповітом був позбавлений права на спадкування, отримує право на спадкування відповідно до закону на спільних підставах [4].

Підводячи підсумки, необхідно зазначити, що українське спадкове законодавство являється здобутком кращого всесвітнього досвіду і національних традицій, воно надає можливість особі вибрати для себе найбільш задовільну

форму розпорядження власним майном у випадку смерті, забезпечити відповідний захист прав і законних інтересів всіх учасників спадкових взаємовідносин. Отже, спадкування за заповітом являється одним із видів спадкування та регулюється главою 85 ЦК. Воно найбільше відображає спадкодавче волевиявлення. Заповіт являється особистим розпорядженням фізичної особи у випадку власної смерті.

1. Конституція України, затверджена на п'ятій черговій сесії ВРУ 28 червня 1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. (з наступними змінами та доповненнями станом на 17.05.2021). *Відомості Верховної Ради України*. 2003 Ст. 356.

3. Дзера О.Г. Науково-практичний коментар до Цивільного кодексу України: у 2 томах - 5-те видання, перероблене і доповнене. К.: Юрінком Інтер, 2015. Т.1. 832 с.

4. Желіховська Ю. В. Поняття та юридична природа «спадкового представлення». *Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. Серия «Юридические науки»*. 2013. № 2-1. С. 261-265

5. Нестерцова-Собакарь О.В. Спадкове право: навч. посібник [для студ. вищ. навч. закл.]. кол. авт. ; кер.авт. кол, канд. юрид. наук, доц. Нестерцова-Собакарь О.В. Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр.справ, 2017. 164 с.

Лазарєва Я.А., курсантка
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Кисельов А.О., к.ю.н, доц.,
доцент кафедри
оперативно-розшукової діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЗАКОРДОННИЙ ДОСВІД ЗАСТОСУВАННЯ «OSINT» У ПРОТИДІІ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ

Застосування «OSINT» дозволяє отримати відповідь на безліч питань, які виникають у особи, що приймає рішення (ОПР) питання, а також зосередити зусилля розвідувальних органів на виконання більш складних і «вузьких» завдань, які не розпорошуючи сили інших напрямків розвідки на добування того, що можна отримати з відкритих джерел.

Технологія «OSINT» є однією з важливих технологій «глибинного збору» різномірного формату інформації, а також формування на її базі принципово нових знань.

Поширення і використання перевіреної інформації з відкритих джерел дозволяє здійснювати обмін такою інформацією, оскільки при її отриманні не